

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > דרשות 002 איך להתנהג אחרי החגים תשסז

דרשות 002 איך להתנהג אחרי החגים תשסז

המשכת תפיסה הרגל גם לאחר הרגל

בתפילה של ג' רגלים אנו מבקשים "והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום, לשמחה ולששון וכו'". והנה יש שפירשנו^[1] את בקשת והשיאנו את ברכת מועדיך, שאנו מבקשים שנזכה לשאת עמנו בצאתנו מהרגל את ברכת המועד. ברכה היא מלשון בריכה כידוע (עי' רבינו בחיי עקב ח' י'), שהוא ענין שפע הנשפע במועד, שאנו רוצים לזכות להמשיך עלינו גם לאחר ימי המועד. דהנה ידוע שלא רק ביו"ט עצמו, אלא גם בחולו של מועד, הגבילו אותנו חכמים במלאכות שמותר לעסוק בהם, כדי שיהיה לנו פנאי לשמוח בשמחת הרגל ולהתיגע בתורה (עי' ירושלמי מו"ק פ"ב ה"ג דף ט' א'). ופנאי זה אינו רק ענין של זמן, אף שגם זה בודאי אמת, אבל בפנימיות הדברים, הפנאי בזמן מעניק לנפש את הרוגע הנחוץ לעסוק בעבודת הבורא ובתורה הקדושה. משום שכאשר הנפש טרודה בעסקי חולין זולת עבודת הבורא ויגיעת התורה הקדושה, אזי ממילא פתיחות הנפש למילי דקדושה הולכת ומתמעטת. וא"כ עבודת השי"ת ברגל מגלה לנו תפיסה איך קונין קדושה ורוחניות ליגיעת התורה ולעבודה השי"ת, וכל זה בזכות ההתנתקות מהבלי החומר במועד, עכ"פ התנתקות חלקית, דהרי מה שהוא מוכרח לצורך המועד הותר. הרי זה מלמדנו שגם אחר המועד, צורת עבודה ה' ועסק התורה, צריכה להיות מתוך אותה תפיסה של פרישות מן העולם, מתוך דעת המנותקת ממחשבת העולם, ואז יהיה קיום וקנין לתורה ולעבודה.

תפיסת המועד

ותפיסה זו שברכת המועד חייבת להשפיע גם בין מועד למועד היא מוכרחת. שהרי כל ימי הרגל הם מועטים בתכלית בכלל ימי השנה, ובודאי שאם באותם ימים שביני לביני לא תהיה השפעת הרגל, הרי לא יוכל האדם לקנות שום קנין בקדושה. נתבונן עתה בנפש האדם בשעת המועד. מי לא יודה שבמועד הוא מרגיש קצת יותר מנוחה מטרדות העולם, קצת יותר רוגע וישוב הדעת, כל אחד לפי ערכו. קונים מזון רק לצורך המועד ותו לא. נמנעים ממלאכות גמורות אא"כ זה דבר האבד. ברחובות ההמולה פוחתת, החנויות סגורות ברובן. כמובן אדם יכול להשתמש באותו רוגע ופנאי להוללות ח"ו, אבל זו עוד סוגיה, ולא בהא עסקינן. בחיצוניות א"א שכל השנה תראה כך, אבל בפנימיות יכול האדם, אם בר דעת הוא, להרגיש את הברכה לחיות בעולם רגוע ומיושב. א"כ לאחר המועד, מחד ישנה ההבחנה בחיים של "בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך" (קהלת י"א ו'). "יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב" (תהלים ק"ד כ"ג). הבחנה זו היא לא רק באדם שיוצא לעבודה כפשוטו, אלא גם באברך בכולל. זו צורת חיים מלאה בטרדות העוטפות את היום יום. שהרי יש לאדם משפחה וילדים שהוא מחוייב אליהם, לספק להם קורת גג, מזון, ביגוד, רפואה, ועוד כהנה וכהנה, ולשם כך הוא זקוק להכנסה שוטפת. אבל מאידך, ישנה הבחנה שהחיים הם למעשה בין מועד למועד. ע"ד שכתב הרמב"ן (אמור כ"ג ל"ו), שימי ספירת העומר בין פסח לשבועות הם כחולו של מועד, ולכן שבועות הוא כשמיני עצרת. על אותו משקל בעומק, אפשר גם להחיל הגדרה זו על הימים בין שבועות לסוכות ובין סוכות לפסח.

בין המועדים

ענין הרגלים הוא "שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדון ה'" (משפטים כ"ב י"ז). האדם כשם שבא לראות כך בא ליראות (חגיגה ב' א'), "ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה, אשר יאמר היום בהר ה' יראה" (ורא כ"ב י"ד). הוא הולך למקום ההשראה של השכינה הקדושה, המקום עליו נאמר "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים" (ישעי' ב' ג'). ואפשר לומר שימי הרגל הם בהבחנת שבת קדש ביחס לשאר ימות השנה שהם בהבחנת ששת ימי המעשה. כמו שמצינו שעל פסח

כתוב "ממחרת השבת" (עי' מנחות ס"ה ב'), וכן יוה"כ נקרא "שבת שבתון" (אחרי מות ט"ז ל"א). דהרי כל המציאות שלנו נקבעה בזה שהקב"ה הוציא אותנו ממצרים לתכלית אשר "תעבדון את האלקים על ההר הזה" (שמות ג' י"ב), והרגלים כולם הם זכר ליציאת מצרים (עי' רמב"ן ואתחנן ה' ט"ו, טור או"ח רע"א, ובסידור בסדר הקידוש), וכן השבת זכר ליציאת מצרים (עי' בטור שם), ולכן אפשר להקיש את הרגלים לשבת, וממילא שאר ימות השנה מחוץ לרגלים הם בערך ששת ימי המעשה. וא"כ כמו שימי החולין מתברכין מהשבת (זו"ב יתרו פ"ח א'), כך אפשר לומר שהימים שבין מועד למועד מתברכין מהמועדים. כמו שישנו מושג של בין הערביים (עי' רש"י בא"ב ו'), וישנו מושג של בין השמשות (אבות פ"ה מ"ו), לחבר בין עת לעת, כך אפשר לומר שהימים בין מועד למועד הם בהבחנה שמחברים בין מועד למועד, ולכן יש עליהם הבחנת המועד. וכן אפשר לדמות את הימים בין מועד למועד לימי חול המועד, כמו שימי חוה"מ הם המשך במדרגה פחותה של היו"ט, כך הימים שלאחר המועד הם בהבחנה פחותה של ימי המועד. וזו התפיסה שאמר המן לאחשורוש שאצל היהודים תמיד שבת ומועד, שבת היום פסח היום (רש"י מגילה י"ג ב').

כיצד המועד מכוון את הנהגת שאר השנה

המועדים שניתנו לישראל אינם מוגדרים רק ע"פ מהות אותם ימים עצמם, אלא גם ע"פ גילוי מדרגתם של ישראל באותם ימים. לכן אנו אומרים בתפילת הרגלים "אתה בחרתנו מכל העמים", ועוד אנו אומרים שם "זכר ליציאת מצרים", ללמדנו שעם ישראל יצא ממצרים ולא שאר האומות. המועדים באים לבטא את שרש התהוות כנסת ישראל, ובחירת בורא העולם בעם ישראל. וכידוע כל דבר עומד על שלשה דברים (עי' אבות פ"א מ"ב ומ"ז). וכן כנסת ישראל עומדת על שלשה דברים, דהיינו על שלשת הרגלים. והם מעמידים ביחס לכנסת ישראל את כל השנה כולה. שלשת הרגלים מגדירים את שרשי הכח של כל השנה, ע"י שהם מאירים את כל השנה. אם נקח את ההגדרות הכלליות של המועד, אזי נלמד מכך כמה יסודות לכל השנה. למשל מהיסוד שבמועד עושים מה שנחוץ לצורך המועד, ותו לא (טור או"ח תק"ל) ילפינו ב' דברים. שהתעסקות האדם עם צרכי גופו ומשפחתו תהיה מכוונת לצרכיהם המידיים, ולא לאיזה עתיד רחוק. ועוד שההתעסקות תהיה במה שהוא לא יגונה ולא ישובח, ולא במה שאינו באמת נחוץ אלא מותרות בעלמא. ועוד, כמו שאחד ההיתרים למלאכה גמורה במועד הוא לצורך דבר האבד (טור שם), כך התעסקותנו בעולם אינה צריכה להיות כדי לעשות רווחים לצורך התעשרות וחי מותרות, אלא כדי למנוע הפסד והבטחת הצרכים החיוניים. כך חי מי שמאיר בעומק נפשו הקשר של עם ישראל לבורא ית"ש, והוא רוצה לשאת עמו לכל השנה את הברכה שהושפעה במועד.

בית המקדש הוא מקום אורה ומקום התוועדות

והנה מועד הוא מלשון בית ועד (עי' מכילתא משפטים פרשה כ' על הפסוק שם אלהים אחרים לא תזכירו), מקום התוועדות, כמו שכתוב "ונועדתי לך שם ודברתי אתך" (תרומה כ"ה כ"ב). בבית המקדש, האדם נמצא במקום הועד, בהתוועדות כביכול עם ה' ית"ש. נצטוונו להתוועד שלש פעמים בשנה עם האדון ה', לראות וליראות, כפי שהזכרנו לעיל, על דרך שנאמר על לעתיד לבוא "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון" (ישעי' נ"ב ח'). בית המקדש היה מקור ההשראה, שע"י שהיהודי בא ג' פעמים בשנה לראות וליראות, נשפע לו כח חיות, כח הארה, לכל השנה כולה. דהרי על הורדוס שהרג את החכמים ובנה את בית המקדש אמרו (ב"ב ד' א') "הוא כיבה אורו של עולם דכתיב כי נר מצוה ותורה אור, ילך ויעסוק באורו של עולם דכתיב ונהרו אליו כל הגוים". הרי שבית המקדש נקרא אורו של עולם. ועל דרך זה נבין מה שאנו אומרים בתפילת המוסף "ומפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו". דלכאורה קשה, עומד אדם בארץ ישראל ומחויב לדינא לומר זאת, והרי כתיב "דובר שקרים לא יכון לנגד עיני" (תהלים ק"א ז'). וא"ת נתרחקנו קאי על העבר בלבד, א"כ הכיצד איננו מוסיפים שזכינו לשוב לאדמתנו, הרי זה בבחינת "הלה" תגמלו זאת עם נבל ולא חכם" (האזינו ל"ב ו'). ואפשר לתרץ שהמדובר הוא בחסרון הקדושה בארץ ישראל לשיטות שקדושה ראשונה קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לבוא (עי' מגילה י' א', רמב"ם הל' בית הבחירה פ"ו הט"ז).

מי זוכה לקום במקום קדשו

אבל בעומק, נתרחקנו קאי על הריחוק מהגילוי שהיה לנו בשעת הרגל בזמן הבית. אותה הארה שנתפשטה לכל גבולי ארץ ישראל, "ארץ אשר ה' אלהיך דורש אתה תמיד, עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה" (עקב י"א י"ב). ולמרות שבפנימיות גם היום זה כך, אבל בהתגלות זה חסר, לכן אנו עדיין בבחינת גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו, גם אם בפועל אדם נמצא בארץ ישראל. דמ"מ חסר בגילוי מהות ארץ ישראל כאשר דרישת עיני ה' בה נסתרת. והגילוי תלוי בבית המקדש, כי הוא אורו של עולם בכלל, ודארץ ישראל בפרט. ולהשיג את הגילוי יש להגיע למקדש ג' פעמים בשנה. כי תכלית החיוב לעלות לרגל הוא כדי שהאדם יראה כביכול, "כי עין בעין יראו", את "עיני ה' אלהיך בה". לגלות בלבו את הקשר העמוק למציאות ה' ית". וזו עליה לרגל מחמת שהאדם מתעלה כאשר הוא עולה לירושלים עיר הקודש, כאשר מתגלה בלבו הנהגת הבורא ית"ש. ואין זו עליה לצורך ירידה ח"ו כאשר ישוב למקומו, אלא זו עליה כדי לזכות להשאר באותה מדרגת עליה, כדברי הפסוק "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו" (תהלים כ"ד ג'). כלומר מי יזכה שכאשר יעלה בהר המוריה,

יקום במקום קדשו, יקום ולא יפול אח"כ.

עבודת המועד בזמן הזה

התורה היא נצחית (עי' תולדות יעקב יוסף, הקדמה אות ב'), וגם היום כאשר הבית חרב, ישנה עבודת הרגלים, בבחינת עליה לרגל, וישנה עבודת והשיאנו, כדי להמשיך את קדושת המועד לאחר המועד. ולמרות שראית ה' כביכול אינה יכולה להיות בגילוי כמו בעת שהיתה עליה בפועל לבית המקדש. אבל ידוע הפירוש על "ושכנתי בתוכם" (תרומה כ"ה ח'), ושכנתי בלב כל אחד ואחד (עי' באלשיך על הפסוק). ולכן ישנה עדיין ההבחנה של שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך, דהיינו בתוך לב כל אחד ואחד. וא"כ עדיין יכול אדם לזכות לראות את פני ה' כביכול, ולזכות להשראה בלבו שלש פעמים בשנה, ולהמשיכה לכל השנה. אבל לשם כך ראשית צריך האדם לדעת מהו המועד. אם אדם הגיע במועד להכרה יותר ברורה במציאות ה' ית', אזי בהכרח יש לו גם יותר גילוי של תורה במוחו ובלבו. דהרי ככתוב "כי נחמה קראו לך ציון היא דורש אין לה" (ירמ' ל' י"ז), ודרשו בגמרא (ר"ה ל' א') "דורש אין לה מכלל דבעיא דרישה", ולמרות שעל הרבים כתוב "ואין דורש ואין מבקש" (יחזקאל ל"ד ו'), אבל אם האדם הוא בכלל אלו שכן דרשו אותה וביקשו אותה בלבם, ולכן זכו לבחינת ציון בלבם, וא"כ בהכרח שיתקיים אצלם גם כן "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים" (ישעי' ב' ג'), שיהיה להם גילוי של תורת ה' בלבם. הרי שענין המועד בפנימיות הוא ההתקשרות לא"ל חי בלב האדם, ומסובב מכך בהכרח "כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה" (משלי ב' ו').

מי שעבד במועד יצפה להשיאנו

והנה מי שזכה לעבוד במועד כנ"ל, אשריו וטוב חלקו, ומכאן ואילך יש לו המשכה לכל השנה כולה, כמילוי לתפילתו "והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדיך". אבל אם אדם לא עבד במועד, ולא הרגיש יתר התקשרות לבורא, א"כ אל לו לצפות למילוי תפילת והשיאנו. משום דאם אין מנה בודאי שלא יצא מזה מאתיים. אם אין קרן גם אין רווחים, לא בריבית קצוצה ולא בריבית שאינה קצוצה. רק כאשר ברור לאדם מה הוא זכה לקבל במועד, אזי הוא צריך למצוא דרך כיצד לשמר זאת. א"כ ראשית לכל צריך שיהיה ברור לאדם שהוא זכה לאיזה הכרה בלבו, ולו גם הקטנה שבקטנות, וכן שהיתה לו איזה שיעור שמחה בשמחת תורה שהרגיש שנפתח לו משהו בתורה. דהיינו, שהוא הרגיש את המועד, והוא הרגיש את שמחת התורה, והוא הרגיש את שמיני עצרת, עליה כתוב "עצרת היא - עצרתי אתכם אצלי, כמלך שזימן את בניו לסעודה לכך וכך ימים. כיון שהגיע זמן להפטר אמר, בני בבקשה מכם עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם" (רש"י אמור כ"ג ל"ו). דהיינו, הוא מרגיש שהוא נשאר עוד יום אחד עם מציאות ה' ית'.

עשירי קודש

הבה נתבונן כיצד משמרים זאת. בקלם היה מנהג שהיה נקרא 'עשירי קדש' (עי' קובץ קול התורה, חוברת ס"א, ניסן תשס"ו, עמ' פ"ג). דהיינו שכל יום עשירי מיום כיפור עושים אותו מעין יום כיפור קטן, לבדוק את הקבלות שקיבלו ביום כיפור האחרון, כיצד הם עומדים בקבלתם. הרי לרוב האנשים ישנה התעוררות בימים נוראים, בסוכה פחות אנשים מתעוררים, אבל בימים נוראים, מי שאינו בכלל המורדים והפושעים בי (יחזקאל כ' ל"ח), יש לו איזו התעוררות, אבל על דרך כלל לב יודע מרת נפשו (משלי י"ד י') שבמשך השנה זה נאבד. אז מה היתה העצה בקלם, 'עשירי קדש', שאדם מייחד לעצמו אחת לעשרה ימים זמן שהוא מנסה לשחזר איך היו הימים הנוראים שלו, מה הוא קיבל על עצמו באותה שעה, באיזה מדרגה הוא זוכר שעמד באותה שעה, ואז לנסות לראות היכן הוא עומד השתא ביחס למה שקיבל על עצמו.

איתנות הקבלות תלויה באמונה בחז"ל

מי שהשקיע את המאמץ בתשרי, עליו להשתדל שלא יהיה בבחינת נוסע במטוס, דלמרות שמגיע גבוה מאד, לאחר שנחת, לאחר מספר ימים שוב אין לו שום רשימו מהטיסה. העבודה היא לשמר את אותם זמנים שהאדם היה למעלה, כל אחד לפי ערכו. אם אנו רוצים לזכות שהשנה הבאה עלינו לטובה תהיה באמת לטובה, צריך בירור לאחר הכ"ב יום של הימים נוראים וסוכות ושמ"ע שעברו עלינו, לקבוע בנפשנו את מדרגתנו באותם ימים, את הרגשת "דרשו ה' בהמצאו" (ישעי' נ"ה ו'), את עומק החרטה, את טהרת הלב, כל אחד לפי ערכו, ואחת לעשרה ימים או אחת לשבוע כל אחד לפי ענינו, ליחד לעצמו זמן, ולבדוק האם באמת יש לו שימור מאותה מדרגה. "והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדיך", האם באמת זכינו לשאת עמנו את אותו משא, האם נתקיים בנו "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו" (תהלים כ"ד ג'). זה אינו רק פסוק, אלא זו עבודה לאורך כל השנה כולה לבדוק היכן באמת האדם נמצא. הרי כל אחד מאיתנו יודע, שבס"ד יבוא גם ראש השנה ויום הכיפורים וסוכות ושמחת תורה של השנה הבאה, ואז עוד פעם נחזור לקבלות, נחזור לרצונות, נחזור לתשוקות, נרקוד עוד פעם בשמחת תורה, והכל חוזר חלילה. האם נאבד ח"ו את מה שזכינו השנה, ובשנה הבאה נתחיל מחדש, מפני שלא היתה בלבנו תשוקה מספיק חזקה לשמר את עבודת השנה הנוכחית. ובאמת, חוסר איתנות הקבלות נובע מחוסר אמונה שזה בכלל

אפשרי להחזיק את אותם קבלות לאורך כל השנה. ולמעשה זו כפירה ח"ו בחז"ל, דהרי אם הם תיקנו את תפילת והשיאנו, אז בודאי שאפשר לשמור את הקבלות, גם אם לא בשלמות.

עצת הרמח"ל

אם אדם לא יקבע לעצמו עצה ברורה כיצד לשמר את קבלותיו, מילתא דפשיטא ונסיון מוכח אצל כולנו, שהשנים חולפות כמעט בלי להשאיר רושם, והיו כלא היו. והעצה האחת והיחידה היא מרבינו הרמח"ל בדרך עץ החיים, "הנה על כן חוב הוא מוטל על האדם לשים עצמו להתבונן, כי אם אינו מתבונן ומחשב, הנה לא תבוא חכמה לבקש אותו, וכו', הלא האדם רוב שנות ימיו עומד לחשוב חשבונות עסקיו, עסקי חיי שעה, ולמה לא ישים אל לבבו אפילו שעה אחת גם לזאת לחשוב מחשבת ממש: מה הוא? ולמה בא לעולם? או מה מבקש ממנו ממה"מ הקב"ה? ומה יהיה סוף כל עניינו? זאת היא התרופה היותר גדולה וחזקה שתוכל להמציא נגד היצר, והיא קלה, ופעולתה גדולה, ופריה רב שיעמוד האדם בכל יום לפחות שעה אחת פנוי משאר כל המחשבות לחשוב רק על הענין הזה שאמרתי. ויבקש בלבבו, מה עשו הראשונים אבות העולם שכך חשק ה' בהם? מה עשה משה רבינו עליו השלום? מה עשה דוד משיח ה', וכל הגדולים אשר היו לפנינו? ויעלה בשכלו מה טוב לאדם כל ימי חייו לעשות כן גם הוא וטוב לו". אלו אינם מחשבות לאלול בלבד. אלו מחשבות לכל השנה כולה. אם באמת אנו רוצים להיות אמיתיים עם עצמנו, שהימים נוראים באמת יועילו לנו לכל השנה כולה, חייבים אנו לזה כלי שימור. כמו שידועים דברי הקדושת לוי (על שבועות, ע"פ הרמב"ן בהאמונה והבטחון פרק י"ט עמ' תי"ט במהד' שעוועל), "מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ, ופירש [הרמב"ן] כשמגיע לאדם איזה התעוררות של יראה ואהבה להבורא ב"ה, אזי תיכף ומיד יראה לעשות לה כלי, היינו שיעשה תיכף איזה מצוה, דהיינו שיתן צדקה או ישב תיכף ללמוד וכדומה, כי ידוע שהתעוררות הבאה אל האדם בפתע פתאום הוא אור הנשפע עליו מלמעלה ונקרא בחי' נשמה, אזי צריך האדם להלבישה בגוף". כלומר מ"תחפץ" לעשות חפץ.

חשבון נפש

ומלמדנו הרמח"ל שהחפץ, דהיינו הכלי, הוא לקבוע זמן קבוע, או פעם בעשרה ימים או פעם בשבוע, ולמי שיכול - כל יום כעצת הרמח"ל, לחשוב חשבונות של עולם. הרי הגעתי להכרה מסוימת בראשית השנה. האם אני מצליח לשמר את אותה הכרה, ואם כן, עד כמה, ואם לא, מה עלי לעשות. הקב"ה גזר על כל אחד מאיתנו מה שהוא גזר, אבל מצידנו עלינו להשתדל שלא נהיה בכלל אלו שאינם עומדים בדיבורם. והרי כל אחד מאיתנו יודע שבשנה הבאה עלינו לטובה יהיו טירדות רבות, נסיונות רבים, קשיים רבים. בודאי שלא יהיה פשוט לשמר את מדרגת הימים הנוראים למשך כל השנה כולה. אבל לפחות שתהיה הוה אמינא שנצליח. ודאי שא"א להיות סמוך ובטוח בהצלחה, אבל עלינו לעשות השתדלות שתהיה לפחות הוה אמינא אמיתית להצלחה. על האדם ליחד לעצמו זמן של שקט, לחשוב חשבונות של עולם. לעצור את שגרת החיים, להתבונן על תכלית חייו. להיות כנה ואמיתי עם עצמו, לזכור מה הוא אמר לרבוננו של עולם בראש השנה, מה הוא אמר לרבוננו של עולם ביום הכיפורים. הוא זוכר את הדברים, מפני שכדי שלא ישכחם הוא גם כתב אותם. והוא קורא אותם בשעה שהוא חושב חשבונות של עולם. הוא בודק האם באמת הוא מיישם את מה שקיבל על עצמו. ואם לא, הוא שואל את עצמו איך הוא יבוא לרבוננו של עולם בראש השנה הבאה. הוא מאמין שהבחירה בידו האם יזכה לוהשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדיך, או חס ושלום לא יזכה.

להנצל מתרדמת החורף

כל מי שמתעלם מעצת הרמח"ל, יכול להעיד על עצמו שבשנים הקודמות חלק גדול מהדברים התנדפו כלא היו. אבל מי שהעמיד את עצמו וקבע לעצמו זמן לחשוב באמת, בודאי ראה פירות בעמלו. אם אדם מצא עצה אחרת הכתובה בדברי רבותינו, אדרבא. אבל מה שקבלנו מרבינו הרמח"ל, מה שעשו בקלם ובעוד מקומות, זה לעצור את החיים כל פרק זמן, כל אחד לפי נסיבותיו, לבדוק באמת האם יש לזה קיימא. ויש לקוות שהקוראים את הדברים מרגישים עד כמה הם פשוטים ואמיתיים, דברי רבותינו ללא כל תוספת. וכל מי שאמיתי עם עצמו, יודע שצריך לחשוב את חשבונות של עולם. אין דברים אלו בגדר התעוררות, התעוררות היא אולי בחינה של אלול והימים נוראים. אבל כולנו מבינים שאחר הסתו מגיע החורף, ובחורף ישנה נטיה לתרדמה. בכדי שלא תהיה תרדמה, בידינו לקבוע את המדרגה שלנו לכל השנה כולה. בעשרת ימי תשובה על האדם לנהוג למעלה ממדרגתו (עי' שו"ע או"ח תר"ג). לאחר מכן, אנו חוזרים למדרגתנו. נגמרו הימים בהם היו הארות שלמעלה ממדרגת האדם, לכל אחד לפי ערכו. אמנם בכדי שתהיה לנו מדרגה אמיתית, חייבת להיות נקודה שתהיה מראשית שנה עד אחרית השנה. יתן ה' ית' ונזכה כולנו לקבוע זמן לחשוב על תכלית החיים, ונזכה לשמר את מדרגותינו לאורך כל השנה כולה, ולא נהיה בכלל אלו שיתעוררו רק באלול הבא.

[1] [2] עי' בספר בד קודש על מועדים מרב"ד פוברסקי שהביא פירוש זה (בעמ' תט"ז) בשם פירוש תיקון תפילה. ועי' בספר ברכת מועדיך לרה"י מרגולין על שמחת המועדים - תשרי, שהביא בשם ר"י הוטנר שלא לומר "עבר עלינו יו"ט", אלא "נתוסף לנו יו"ט".

- 3] [דרשות לציבור](#)
- 4] [סוכות](#)
- 5] [מר חשון](#)

Featured Image Text:

איך להתנהג אחרי החגים

Source: <https://bilvavi.net/shiur/002-אין-להתנהג-אחרי-החגים-תשסז>

Links

- [1] http://www.bilvavi.net/shiur/%D7%A1%D7%95%D7%9B%D7%95%D7%AA-499-%D7%90%D7%99%D7%9A-%D7%9C%D7%94%D7%AA%D7%A0%D7%94%D7%92-%D7%90%D7%97%D7%A8%D7%99-%D7%94%D7%97%D7%92%D7%99%D7%9D-%D7%AA%D7%A9%D7%A1%D7%96#_ftn1
- [2] http://www.bilvavi.net/shiur/%D7%A1%D7%95%D7%9B%D7%95%D7%AA-499-%D7%90%D7%99%D7%9A-%D7%9C%D7%94%D7%AA%D7%A0%D7%94%D7%92-%D7%90%D7%97%D7%A8%D7%99-%D7%94%D7%97%D7%92%D7%99%D7%9D-%D7%AA%D7%A9%D7%A1%D7%96#_ftnref1
- [3] <https://bilvavi.net/droshos>
- [4] <https://bilvavi.net/succos>
- [5] <https://bilvavi.net/chodesh.cheshvan>